

Linda Hofvander på Cecilia Hillström Gallery

konsten.net/linda-hofvander-pa-cecilia-hillstrom-gallery-2

Av Magnus Bons

Det är som om fotografiet inte finns. Som om det har löst upp sig själv och jag ser det fotograferade motivet som det är i verkligheten. Bildens skyddande hinna har lyfts bort, eller i alla fall gjort sig själv osynlig. Och motivet träder fram, lika verkligt som om det gick att ta på.

Linda Hofvanders fotografier är märkligt direkta. Jag ser ett nät av tunn metalltråd, ett par textila ytor och några ljusformer på en vägg. Det är vad hennes senaste fotografier visar, på ett lika exakt som sparsmakat sätt. Den taktila effekten är kanske starkast i *Suggested Shape (pink)* och *Suggested Shape (yellow)*, de två närbilderna av textilier, som står ut som överraskande färgpunkter bland de annars övervägande svartvita verken. De enfärgade gula och rosa tygerna har klippts itu och sytts ihop så att ett mönster av snedställda trianglar eller utbuktande former bildas; en textur som anknyter till nätets glesa rutmönster.

Är det ett slags fångstredskap Hofvander skapat? För synen, i så fall. Utställningens titel, *Surfaces (to fall into, stay with, and look out through)*, för mina tankar i den riktningen. Och jag faller gärna i dessa visuella fällor, dröjer gärna i ytorna en stund. Där tycks finnas en hel del att se reflektera kring, trots att fotografiernas avbildningar rör sig inom ett högst begränsat fält.

Liksom tidigare ägnar sig Hofvander åt en undersökning av vår förståelse av verkligheten. Och hur fotografiet återger den. Hennes fotografier beskriver – på ett fascinerande bokstavligt sätt – resultatet av hur hon gått tillväga. Förutom att klippa och sy i tyg har Hofvander målat på väggar, dels en mörk form med strålande kanter som blir en dörr att träda in genom, vidare en rektangulär figur som framträder likt projicerat ljus.

Kanske är det mer betydelsefullt att se på fotografierna, inte som fällor för min blick, utan som glipor eller öppningar in mot något annat? Några vita objekt på golvet tycks vilja underlätta förloppet. Deras neutrala formspråk gör dem till attrapper, och särskiljer dem från fotografiernas jämförelsevis mättade materialitet. Är det alltför långsökt att tänka sig föremålen som utfällda rester av fotografiernas upplösning?

Det är som om fotografierna ställer frågor, till betraktaren, men också till sig själva. Vad är det jag visar upp? Var slutar jag? Var går min gräns – och vad finns bakom?

Magnus Bons

Foto: Linda Hofvander. Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43. Utställningen pågår 10 januari – 16 februari 2019

